

Cuprins

Corul	9
În Casa cu Lei	10
AP. 1. Operațiunea Barbarossa	69
În Casa cu Lei (continuare).	91
AP. 2. Garrone	102
În Casa cu Lei (continuare).	113
AP. 3. Corvus	155
În Casa cu Lei (continuare).	194
AP. 4. Apoteoza lui Iacov Levi Moreno	240
În Casa cu Lei (continuare).	265
AP. 5. Iarna generalilor	306
În Casa cu Lei (continuare).	324
AP. 6. Mic manual de nefericire perfectă.	354
În Casa cu Lei (continuare).	384
AP. 7. Arta fugii	401
În Casa cu Lei (continuare).	410
AP. 8. Lucia	440
În Casa cu Lei (continuare).	478
AP. 9. Tannenbaum.	495
În Casa cu Lei (continuare).	513

AP. 10. Adorabilii etrusci.	528
În Casa cu Lei (continuare).	536
AP. 11. În vis încep	553
Corul	594
<i>Mulțumiri</i>	611

Bogdan-Alexandru
STĂNESCU

Fiction-Ltd

Abraxas

roman

POLIROM
2022

La 0.45, luminile din spital și din jurul spitalului au fost stinse și în fața morgii a tras o mașină frigorifică Comtim, folosită pentru transportarea carcaselor de porci în afara țării (căci interiorul țării nu mai văzuse de ceva ani carne de porc), și a început o vânzoleală străbătută sporadic de înjurături, în timp ce milițienii și securiștii încăreau în mașină cele 43 de cadavre.

La 4.15 mașina a demarat, însoțită de o Dacie albă, plină cu securiști. Aceasta a fost Operațiunea Trandafirul. De la km 36 de pe autostrada București-Pitești, unde Dacia albă a fost schimbată cu una a Securității din București, operațiunea s-a numit Acțiunea Vama. La ora 17.00, autoizoterma a ajuns în curtea Crematoriului Cenușa, templul persan străjuit de grifoni din Parcul Tineretului, unde au început imediat descărcarea și incinerarea cadavrelor, sub supravegherea șefului Administrației Cimitirelor, securist în rezervă. Cei cinci lochiști care au muncit fără întrerupere până a doua zi dimineată au primit câte un plic cu 2.000 de lei. Pe 20 decembrie, la ora 10 dimineată, au fost încărcate patru tomberoane cu cenușă într-o dubă, apoi au fost duse pe raza comunei Popești-Leordeni, unde rămășițele au fost deversate într-un canal.

*

În timp ce eu mă țineam de brațul Prințesei Ralu și urmăream emisiunea de varietăți de la televizor, unde bărbați în costume gri, mototolite, pulovere cu mâneci suflecate, oameni cu părul zburlit se îngrămădeau ca să ocupe cât mai mult spațiu în câmpul vizual al poporului de-abia eliberat din somnul comunist, din sediul USLA se pregăteau să plece spre clădirea MAPN din Drumul Taberei trei ABl-uri, mașini de teren ARO modificate, cu blindaj ușor, trei „conserve”, după cum le spuneau uslașii aflați înăuntru; conservele ar fi urmat să intre pe porțile Ministerului, unde se aflau masate destule trupe cât să invadeze o țară de dimensiuni mici, peste o mie de soldați, câteva zeci

de tancuri și tot pe-atâtea transportoare blindate, plus două baterii de antiaeriană. Cei 12 ușași conduși de locotenent-colonelul Gheorghe Troșca fuseseră scoși din cazarmă printr-un ordin straniu: trebuiau să vină cu cele trei cutii de conserve ale lor și să lupte cu forțele teroriste care trăgeau din blocurile aflate în Drumul Taberei asupra armatei comasate în curtea MAPN. Fuseseră chemați, mai exact, să stârpească „teroriștii din tufișuri”. Eu, care urmăream atunci la televizor vânzoleala revoluționară, mi-aș fi putut aminti bancul care circula pe la petreceri, în care Tovarășul Nicolae Ceaușescu iese la vânătoare însoțit de o trupă de securiști și se enervează când, după o oră, nu împușcase nimic serios, așa că Securitatea trebuie să vină cu o idee. Bancul se încheia cu un locotenent de Securitate stând amenințător deasupra unui tovarăș rătăcit prin pădure, care-și deșerta mâțele într-un tufiș. „Recunoști că ești mistreț?” era replica finală a creativului ofițer.

*

În timp ce ușașii lui Troșca se echipau cu priviri goale, afară se lăsa noaptea. Singurul supraviețuitor din ABI-ul cu numărul 2 a povestit că Troșca, după ce le-a ordonat echiparea, a spus printre dinți, destul de tare cât să fie auzit: „Ăștia pe mine mă vor!”. Era greu de explicat unor luptători din brigada antitero a Securității, în acea clipă instituția cea mai urâtă dintr-o țară care trăia o adevărată psihoză întreținută artificial, de ce trebuie să străbată tot orașul noaptea pentru a salva peste o mie de soldați înarmați de război și perfect capabili să se salveze și singuri. Troșca în mod cert n-avea chef să le explice, pentru că era el însuși ros de îndoieli. Știa sigur că în tot ceea ce se întâmpla avea un amestec Uniunea încă Sovietică, iar el, ca locuitor al conducătorului organizației antiteroriste a Securității, avea de ce să se teamă. Cu atât mai mult cu cât chiar Troșca fusese cel care demascase cuibul de cârțițe infiltrat de KGB în cadrul armatei, la

începutul anilor '80, când cea mai răsunătoare cădere fusese cea a generalului Militaru, deconspirat ca agent GRU și trimis să-și ispășească pedeapsa în calitate de simplu civil pe la Ministerul Construcțiilor Industriale. Prins în dosarul „Corbii”, cariera generalului părea că s-a încheiat în plin avânt: aflat la conducerea Armatei a II-a, pe atunci general-locotenent, s-a dovedit că era implicat în planificarea unui atentat la viața lui Nicolae Ceaușescu, instrument intern al KGB și GRU, care-l recutasera încă de pe vremea când își făcuse studiile la Academia Militară „Frunze”, de la Moscova. A fost umilit în fața foștilor subordonați, ba chiar supus la o experiență și mai înjositoare, a percheziției la domiciliu, percheziție pe care a condus-o chiar tânărul subofițer Gheorghe Troasca, de la Direcția 4, care pe atunci urma și cursurile Academiei Militare, pentru a putea deveni ofițer. Mai bine de zece ani a trăit așa, experiență mai rea chiar decât moartea pentru un om ale cărui energii vitale erau puse în mișcare doar de orgoliu. În seara de 23 decembrie era deja de o zi ministru neoficial al Apărării, așezat în funcție de omul cu care împărțise dizgrația regimului, Ion Iliescu. Avea în spate credința că e sprijinit de aceleași forțe din cauza cărora fusese mazilit cu zece ani în urmă și nutrea speranța că-l va înlătura cu ușurință pe Iliescu, care nu era decât un civil. Era un bărbat palid, înalt și ciolanos, cu ochii înfundați în cap și cu un puternic accent țărănesc. Chipul lui, văzut acum pe înregistrările din timpul Revoluției, exprimă satisfacție, amor propriu și siguranța rudimentarului ajuns într-o poziție de putere.

*

Pe 22 decembrie, la televizor, revoluționarii în pulovere lasă loc unui căpitan de armată cu ochelari cu lentile heliomate, care începe să vorbească frenetic, făcând apel la unitate, liniște și calm. Căpitanul Lupoi, căci așa îl chema, a declarat atunci că la conducerea armatei nu se

află nimeni și că nici un cadru al armatei române nu ar trage în populație. Mai târziu apare figura de strigoi a exilatului general Militaru, care face apel la generalii aflați în funcție să oprească măcelul. În acel fel straniu, jalnic de paradoxal și cinic al logicii revoluționare, până în acea clipă muriseră 162 de persoane. Din momentul în care generalul Militaru a oprit măcelul, au fost ucise alte aproape 1.000.

*

Sergiu pleca și venea o dată la câteva ore, iar la un moment dat a apărut cu un pistol Carpați, pe care-l ținea în buzunarul larg al hainei lui verzi. În celălalt avea trei încărcătoare pline, pe care le-a pus pe masa din lemn de brad montată de sculptorul Savian în bucătărie, apoi a rămas în picioare, holbându-se la ele. Televizorul era dat la maximum, ca să-l audă Ralu din orice colț al casei, mai ales acum, când pusese musacaua la încălzit și tăia pe bufet o varză, ca să facă salată. Am mâncat fără să vorbim, apoi ne-am oprit toți din mestecat, ca la un semn, când s-a auzit vocea zbierată a unui bărbat care implora populația să nu bea apă de la chiuvetă, pentru că e otrăvită. „Nu dați apă la copii, să nu-i ucidem noi“, a continuat să implore. Sergiu s-a uitat la Ralu, apoi la mine, din nou la Ralu, apoi s-a ridicat, s-a dus la chiuvetă, a lăsat apa să curgă îndelung, după care a umplut o cană de lut pe care ne-o adusese Psihi Mu de la Olănești și mi-a pus-o-n față:

— Ia și bea, Marocane, să nu te deshidratezi.

Ralu a pufnit în râs, absentă:

— Nebun ești, Sergiule.

Sergiu a mângâiat-o pe mână cu două degete, de la încheietură înspre vârful degetelor, așa cum împaci o pisică zburlită. De la televizor se auzea vocea isterică a lui Teodor Brateș, care ne spunea că trupe teroriste de asalt trag în cazărmi și în bieții militari, că armata poporului abia mai face față. „Să punem mâna pe arme!“ Toată

amiaza pe la microfoane s-au perindat fie bărbați în pulovere, fie bărbați în sacouri, nu se vedeau deloc femei, iar mie asta-mi dădea o stare de neliniște și simultan o somnolență care aproape mă paraliza pe canapea, unde adormeam și mă trezeam doar ca să merg la baie sau să mănânc. La un moment dat, Sergiu s-a ridicat oftând, și-a pus geaca verde, apoi a verificat pistolul și încărcătoarele și a ieșit fără să privească înapoi. Ralu stătea și ea cu spatele. Părea încordată și era țepănă ca o scândură.

*

Au existat două mișcări subterane împotriva lui Ceaușescu, care s-au întâlnit pe la sfârșitul anilor '70 și începutul anilor '80. Mișcarea militară, o cârțiță verzuie, condusă de generalul Ion Ioniță, secondat de generalul Militaru a săpat o galerie care a întâlnit-o pe cea civilă, o cârțiță cafenie, condusă de disidentul Ion Iliescu și de Virgil Măgureanu, secondată de Petre Roman. Prima încercare de lovitură de stat a fost deconspirată în 1984, iar urmarea a fost că generalul Ioniță a dezvoltat un cancer galopant, care l-a ucis în trei luni. Generalul Militaru a întreprins iute o vizită clandestină la Constanța, la consulatul URSS, vizită care probabil l-a salvat de la cancerul galopant, o boală de profil. Cele două mișcări subterane fuzionau periodic în casa lui Valter Roman, unde nu se trasau doar planuri revoluționare, de detronare a Conducătorului, ci și unele constructive, ce aveau în vedere lumea postrevoluționară, care avea să fie cu adevărat comunistă sau nu avea să mai fie defel. În urma unui asemenea brainstorming la care participau câțiva foști ilegalisti, comuniști fanatici și oameni ai Moscovei, printre care celebrul Silviu Brucan, cunoscut mai apoi drept dom Profesor, după cum îl numea slugarnic un prezentator de televiziune cu aspect de miel, ei bine, în urma unei asemenea ședințe s-a ajuns chiar la denumirea organului politic ce avea să preia conducerea atunci, în 1984, și care trebuia să se numească Frontul

Salvării Naționale. Lucrul acesta contrazice toate vorbele disprețuitoare despre caracterul repezit, aplecat spre improvizatie al poporului român. Iată o conspirație care a început înainte de 1980 și care a fost bine dusă la capăt, iar aproape toți regizorii ei au ajuns să joace rolurile trasate în urmă cu aproape un deceniu.

*

Cât timp a lipsit Sergiu și noi am stat lipiți de televizor, au început să apară zvonurile despre teroriștii care erau de fapt oameni ai Securității *gone rogue* sau arabii ori africanii trimiși în teritoriu de conducători de republici, prieteni de-ai lui Ceaușescu, așa că, deși nu vorbeam între noi, simțeam cum mâna lui Ralu tremură ușor, așa cum o așezase pe perna canapelei, cu palma în sus. S-a ridicat de câteva ori și a mers la geamul din vestibul, cel din dreptul statuii-leu din dreapta scârilor, de unde se vedea strada prin gardul înalt, apoi s-a întors la canapea și a continuat să se holbeze în televizor, cu coatele pe genunchi. Am dormit împreună, cu televizorul deschis, și-mi amintesc noaptea aceea ca pe un vis foarte agitat, încărcat de simboluri pe care nu le știam descifra. Adormisem cu capul în poala ei și-mi amintesc că la un moment dat m-am trezit înțepenit, iar ea privea în gol, înspre puricii care invadaseră ecranul televizorului. Dimineață a apărut Sergiu, murdar, cu ochii roșii și un tremur al bărbiei care nu era deloc al lui. Nu mai avea nici pistol, nici încărcătoare și m-au trimis amândoi sus, în camera mea, ca să stea de vorbă. Era întuneric și frig, crengile nucului care atârnav deasupra Cimitirului Evreiesc erau învelite-n gheață, luceau în lumina becului pe care-l țineam aprins deasupra ușii, iar mai departe pietrele tombale păreau apăsate de lumina înserării.